

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 13547/2555

พนักงานอัยการจังหวัดสุรินทร์โจทก์ นายพงศกร ตริรัตน์กุลพรจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 201, ป.วิ.อ. มาตรา 200, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 65, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 67, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 76, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 90, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในการส่งสำเนาอุทธรณ์ของโจทก์ให้แก่จำเลย พนักงานเดินหมายได้นำสำเนาอุทธรณ์ไปส่งให้จำเลยตรงตามภูมิลำเนาของจำเลยในฟ้องคือ บ้านเลขที่ 161 หมู่ 1 ตำบลนางรอง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ ตามบันทึกการส่งหมายระบุว่า "ไม่พบจำเลย ได้สอบถามผู้ใหญ่บ้าน หมู่ 1 ตำบลนางรองแล้ว ได้ความว่า ไม่มีชื่อจำเลยอยู่ในหมู่บ้านดังกล่าวจึงนำหมายกลับคืน" ศาลชั้นต้นสั่งว่ากรณีถือได้ว่าส่งสำเนาอุทธรณ์แก่จำเลยไม่ได้เพราะหาตัวไม่พบตาม ป.วิ.อ. มาตรา 201 จึงให้รวบรวมถ้อยคำสำนวนส่งศาลอุทธรณ์ภาค 3 เพื่อพิจารณาพิพากษา ต่อมาศาลชั้นต้นได้นัดฟังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ในหมายนัดระบุที่อยู่ของจำเลยคือ บ้านเลขที่ 141 ถนนประดิษฐ์พานะ ตำบลนางรอง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ โดยให้ส่งหมายทางไปรษณีย์ตอบรับ ปรากฏว่าในใบตอบรับมีผู้อื่นรับหมายไว้แทน นอกจากนี้เมื่อตรวจสำเนาทะเบียนบ้านของจำเลยตามที่ ส. ยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวจำเลยปรากฏว่า จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่บ้านเลขที่ 161/1-2 ถนนภักดีบริษัท ตำบลนางรอง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ สอดคล้องกับบันทึกคำรับสารภาพของจำเลยซึ่งอยู่ท้ายบันทึกการจับกุม ทั้งบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาระบุว่าจำเลยมีบ้านพักอยู่ถนนภักดีบริษัททั้งสิ้น การส่งสำเนาอุทธรณ์ของโจทก์ให้แก่จำเลยไม่ได้ด้วยเหตุผลว่าไม่มีชื่อจำเลยอยู่ในหมู่ที่ 1 ตำบลนางรอง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ จึงถือไม่ได้ว่าเป็นเพราะหาตัวจำเลยไม่พบหรือหลบหนี หรือจงใจไม่รับสำเนาอุทธรณ์ดังที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.อ. มาตรา 201 การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิจารณาคดีโดยมิได้มีการส่งสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยเพื่อแก้ไขข้อขัดแย้ง ป.วิ.อ. มาตรา 200

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 65, 67, 76, 102 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง จำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยให้การใหม่เป็นรับสารภาพข้อหาเมทแอมเฟตามีนและกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต แต่ให้การปฏิเสธข้อหานำเมทแอมเฟตามีนและกัญชาเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 26 วรรคหนึ่ง, 67, 76 วรรคหนึ่ง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมาย จำคุก 1 ปี และปรับ 20,000 บาท ฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมาย จำคุก 4 เดือน และปรับ

4,000 บาท รวมจำคุก 1 ปี 4 เดือน และปรับ 24,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8 เดือน และปรับ 12,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ให้คุมความประพฤติจำเลยไว้ 1 ปี โดยให้รายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 3 เดือน ต่อครั้ง ภายในกำหนดดังกล่าว ห้ามจำเลยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษและสารระเหยทุกประเภท ให้จำเลยทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์เป็นเวลา 12 ชั่วโมง ตามที่จำเลยและพนักงานคุมประพฤติเห็นสมควร (ที่ถูกระบุด้วยว่าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56) ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง ข้อหาอื่นให้ยกโจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานนำเมทแอมเฟตามีนเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 65 วรรคหนึ่ง อีกกระทงหนึ่งอันเป็นการกระทำความผิดกับความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ให้ลงโทษฐานนำเมทแอมเฟตามีนเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตอันเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้จำคุกตลอดชีวิต ส่วนโทษปรับนั้นตามคำฟ้องระบุว่า จำเลยมีอาชีพค้าขาย แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยค้าขายอะไรและมีรายได้เพียงใด ประกอบกับเมทแอมเฟตามีนของกลางมีเพียง 5 เม็ด และไม่ได้ความว่าจำเลยเป็นผู้ค้ารายใหญ่ เมื่อพิเคราะห์ถึงความร้ายแรงของการกระทำความผิด ฐานของจำเลยและพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว กรณีมีเหตุอันควรเป็นการเฉพาะรายสมควรลงโทษปรับจำเลยน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 100/1 วรรคสอง ให้ปรับ 600,000 บาท คำรับสารภาพในชั้นจับกุม เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 คงจำคุก 33 ปี 4 เดือน และปรับ 400,000 บาท เมื่อรวมกับโทษจำคุก 2 เดือน และปรับ 2,000 บาท ในความผิดฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตแล้วเป็นจำคุก 33 ปี 6 เดือน และปรับ 402,000 บาท ให้กักขังแทนค่าปรับเป็นระยะเวลาเกินกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาตามฎีกาของจำเลยว่า กระบวนพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค 3 เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จำเลยฎีกาว่า ไม่เคยได้รับสำเนาอุทธรณ์ของโจทก์เพราะเจ้าหน้าที่ส่งหมายผิดที่ซึ่งไม่ใช่ภูมิลำเนาของจำเลย ทำให้จำเลยเสียสิทธิในการทำคำแก้อุทธรณ์ตามกฎหมาย เห็นว่า ฎีกาของจำเลยเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยอุทธรณ์ มาตรา 195 วรรคสอง อันมีมาตรา 198 บัญญัติว่า การยื่นอุทธรณ์ให้ยื่นต่อศาลชั้นต้น มาตรา 200 บัญญัติว่า ให้ศาลส่งสำเนาอุทธรณ์ให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งแก่ภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่รับสำเนาอุทธรณ์ และมาตรา 201 บัญญัติว่า เมื่อศาลส่งสำเนาอุทธรณ์แก่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้เพราะหาตัวไม่พบหรือหลบหนี หรือจงใจไม่รับสำเนาอุทธรณ์หรือได้รับแก้อุทธรณ์แล้ว หรือพ้นกำหนดแก้อุทธรณ์แล้ว ให้ศาลรีบส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์เพื่อทำการพิจารณาพิพากษาต่อไป ซึ่งข้อเท็จจริงในสำนวนปรากฏว่า ในการส่งสำเนาอุทธรณ์ของโจทก์ให้แก่จำเลย พนักงานเดินหมายได้นำสำเนาอุทธรณ์ของโจทก์ไปส่งให้จำเลยตรงตามภูมิลำเนาของจำเลยในฟ้องคือ บ้านเลขที่ 161 หมู่ 1 ตำบลนางรอง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ ตามบันทึกการส่งหมายระบุว่า "ไม่พบจำเลย ได้สอบถามผู้ใหญ่บ้าน หมู่ 1 ตำบลนางรองแล้ว ได้ความว่าไม่มีชื่อจำเลยอยู่ในหมู่บ้านดังกล่าว จึงนำ

หมายกลับคืน" ศาลชั้นต้นสั่งว่า กรณีถือได้ว่าส่งสำเนาอุทธรณ์แก่จำเลยไม่ได้เพราะหาตัวไม่พบ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 201 จึงให้รวบรวมถ้อยคำสำนวนส่ง ศาลอุทธรณ์ภาค 3 เพื่อพิจารณาพิพากษา ต่อมาศาลชั้นต้นได้นัดฟังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ในหมายนัดระบุที่อยู่ของจำเลยคือ บ้านเลขที่ 141 ถนนประดิษฐพานะ ตำบลนางรอง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ โดยให้ส่งหมายทางไปรษณีย์ตอบรับ ปรากฏว่าในใบตอบรับมีผู้อื่น รับหมายนัดไว้แทน นอกจากนี้เมื่อตรวจสำเนาทะเบียนบ้านของจำเลย ตามที่นางสุรารักษ์ยื่น คำร้องขอปล่อยชั่วคราวจำเลยปรากฏว่า จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่บ้านเลขที่ 161/1-2 ถนนภักดี บริรักษ์ ตำบลนางรอง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ สอดคล้องกับบันทึกคำรับสารภาพของจำเลย ซึ่งอยู่ท้ายบันทึกการจับกุม อีกทั้งบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาระบุ ว่า จำเลยมีบ้านพักอยู่ถนนภักดีบริรักษ์ทั้งสิ้น ดังนั้น การส่งสำเนาอุทธรณ์ของโจทก์ให้แก่จำเลยไม่ได้ด้วยเหตุผลว่าไม่มีชื่อจำเลยอยู่ในหมู่ 1 ตำบลนางรอง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ จึงถือไม่ได้ว่าเป็นเพราะหาตัวจำเลยไม่พบหรือหลบหนี หรือจงใจไม่รับสำเนาอุทธรณ์ดังที่บัญญัติไว้ใน ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 201 การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิจารณาคดีโดย มิได้มีการส่งสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยเพื่อแก้ไขข้อขัดแย้งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 200 ไม่จำต้องวินิจฉัยในประเด็นอื่นต่อไป พิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ให้ ศาลชั้นต้นดำเนินการในเรื่องส่งสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยแก้ไข แล้วส่งให้ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิจารณา พิพากษาใหม่ตามรูปคดี

องค์คณะ

วิจิตร วิสุชาติ · พินิจ สายสอาด · วิทยา วีระประจักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/13547/2555>